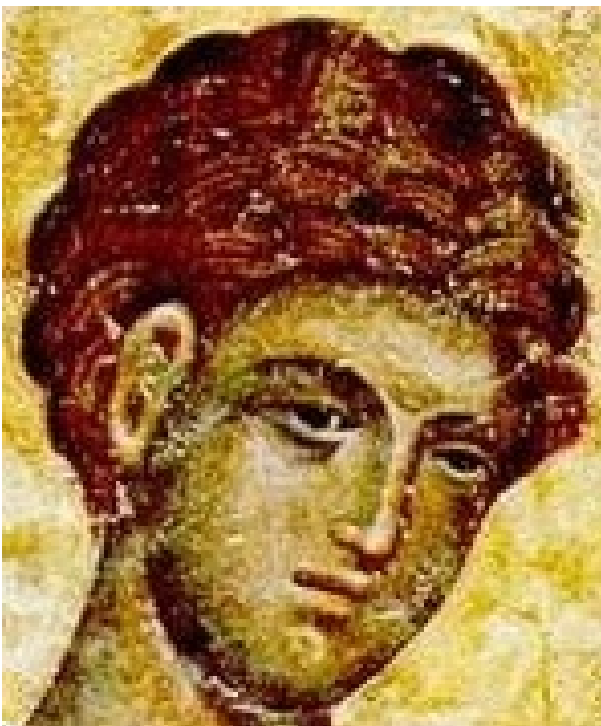


Вяра

15.12 по еретическия, †02 декември по православния календар - Св. пророк Авакум. Св. мъченица Миропия. Св. преподобни Иоан, Ираклемон, Андрей и Теофил

Памет на светия пророк Авакум (VII-VI в. пр. Хр.)



Свети пророк Авакум. Фрагмент от стара стенопис. Сърбия

Свети пророк Авакум бил син на Асафат и произхождал от Симеоновото коляно, както разказва за него свети Епифаний Кипърски в своята книга "За живота на пророците". Според преданието, родина на Авакум било неголямото село Бетзохар, иначе наричано Витзахир.

Самото име - Авакум**, - дадено му при раждането, предзнаменувало, че от него ще излезе силен духом

подвижник. Като достигнал пълнолетие, заради славата на Божието име, той започнал да изобличава беззаконията на своя народ. Сам той, горейки духом в Господа, строго спазвал Божиите заповеди, твърдо стоял на пътя на добродетелите и бил удостоен от Господа с пророчески дар.

Свети Авакум пророчествал и живял след царуването на благочестивия иудейски цар Езекия, когато на престола царували нечестиви царе: Манасия, син на Езекия, и след това Амон, син на Манасия***.

Според свидетелството на Свещеното Писание (2Парал. 33:9 и 4Царств. 21:2-10), при Манасия сред иудейския народ имало непрестанни раздори и злодейства: силният угнетявал слабия, и никъде не можело да се намери справедлив съд. Самият цар бил пръв гонител на невинните: той пролял много невинна кръв, и напълнил *"с нея Иерусалим открай докрай"* (4Царств. 21:16). Според преданието, по това време в числото на невинните пострадал и свети пророк Исаия, както и много други изобличители на неправдите и нечестията на царя и народа.

** Авакум - от еврейски, означава: обгръщащ, обхващащ, и след това - силен борец, подвижник. Бел.ред.*

*** Началото на пророческата дейност на Авакум трябва да отнесем към тези години на царуването на Манасия, когато този нечестив цар, взет в плен от Асаргадон, се смирил и се покаял в заточение. Пророчествата на Авакум се отнасят към периода от време от 660 г. и обхващат годините на царуването на приемника на Амон, благочестивия цар Иосия, до 611 г. Бел.ред.*

Впоследствие цар Манасия, наказан от Бога и взет в плен от асирийците, се разкажал и се обърнал към Истинния Бог. Но злото, посято от него, вече било пуснало дълбоки корени сред еврейския народ; Манасия бил наследен от нечестивия цар

Амон, отдаден, подобно на баща си, на грубо идолопоклонство.

Пророк Авакум дълбоко скърбял за развратеността на своите съвременници. Не намирайки правда никъде, той изливал скръбта си, викайки към Господа:

- "Докога, Господи, ще викам и Ти не ще чуваш, ще викам към Тебе за насилието, и Ти не ще избавяш? Защо ми даваш да виждам злодейство и да гледам нещастие? Грабеж и насилие са отпреде ми, и въстава вражда, подига се раздор. От това законът изгуби сила, и няма праведен съд: понеже нечестивец надвива праведника, то и съдът бива opak" (Ав. 1:2-4).

Така викал пророкът към Господа, виждайки човешките беззакония, и очаквал праведен съд от Самия Бог.

В отговор на това Господ възвестил на Своя избраник, че скоро трябва да дойде наказание за всеобщото нечестие. По Божия заповед пророк Авакум предсказал на евреите такова страшно събитие, на което по това време било трудно да повярват - а именно разрушаването на храма и на самия Иерусалим и Вавилонския плен (Ав. 1:5-12)*.

Пророкът ясно посочил, че за оръдие на това наказание Господ е избрал халдейците** - народ свиреп и необуздан, който бързо преминава по земните пространства, за да завладява чужди селища.

В трепетно очакване на страшното нашествие пророк Авакум недоумявал: нима праведният Господ ще допусне гордите и нечестиви халдейци напълно да изстребят Неговия избран народ. С надеждата, че това наказание ще бъде временно, той очаквал ново откровение от Господа и в своето молитвено очакване бил подобен на страж, зорко гледащ в далечината от градската кула (Ав. 2:1)***, за да възвести за приближаването на врага. Той молел Господа незабавно до спаси еврейския

народ от вавилонското робство, както някога го е спасил от египетското, и чакал какво ще му каже Господ.

** За това наказание за нечестията на народа при царуването на Манасия и неговия син, се разказва в 4 Царств. 21:12-14. Бел.ред.*

*** Халдейци - на еврейски хасидим, произлезли от Хесед, син Нахоров, брат на Авраам (Бит. 22:22). Произхождайки от семитски корен, халдейците отначало живеели в северната планинска страна Месопотамия, близо до Армения, на юг от езерото Ван. От там те се разселили по течението на Ефрат, на юг и на изток по цяла Месопотамия и Вавилония и скоро станали господстващ народ. В периода на асирийското владичество те завоювали много земи и след отделянето на Вавилония от Асирия, при Набополасар и особено при Навуходоносор, победили много народи и царства. Във всичките си завоевания халдейците се отличавали с крайна жестокост и войнственост. За днешните халдейци-хасидим вижте: [Кои са хасидите](#) Бел.ред.*

**** Светите пророци били стражи, поставени от Бога на височина, за да наблюдават и да възвестяват Неговата воля. На такава божествена стража свети пророк Авакум, отрекъл се от всичко земно, бодърствал духом и пламенно се молел на Бога да му открие волята Си за Своя народ. Намирайки се в такова състояние, той благоговейно очаквал кога лъчът на Божията светлина ще проникне в ума му, ще озари душевните му очи, и какво ще му каже Господ. Бел.ред.*

Тогава Господ открил на Своя пророк, че цялото спасение на избрания народ сред тези бедствия е във вярата, а гордите и необуздани халдейци сами ще трябва да изпитат същата участ, която са приготвили за победения народ (Ав. 2:4). След това пророк Авакум, за да не хвърли сънародниците си в отчаяние от предстоящото им изпитание от Бога, произнесъл притча за гибелта на халдейците, възвестил петократната гибел на

угнетителите (Ав. 2:9-19). В тази притча той показал цялото нищожество на идолите и на могъществото на халдейците, пред величието на Истинния Бог, грижещ се за спасението на Своя народ. Пророкът, в озарение свише, предвещавал, че Бог ще дойде за спасение на Своя народ от планината, покрита със сенчести гори (Фаран), за спасение на Своя помазан, и ще настъпи такова време, когато цялата земя ще се изпълни със славата на познаването на Господа, както водите изпълват морето*.

** Ав. 3:13. Тук се предрича не само избавлението на евреите от вавилонския плен, но и спасението на човешкия род. Така това пророчество носи месиански характер. Посочвайки южната страна по отношение на Палестина, където била и планината Фаран, покрита със сенчести гори, пророк Авакум открил на евреите, че те ще получат избавление от вавилонското робство чрез народ, който ще дойде от южната страна. Наистина Кир, цар Персийски, довел мидяните и персите от юг и като покорил вавилонците, освободил евреите. Но взорът на пророка предвидил избавлението и от друго робство - греховното робство на целия човешки род и неговото обновление. Тези думи предвъзвестява възплъщението на нашия Бог и Спасител, извършило се във Витлеем, който се намира на юг от Иерусалим. Под планина, покрита със сенчести гори, Светата Църква разбира Божията Майка, като планина от добродетели, осенена от Светия Дух. "Планина, осенена от Божията благодат, Те видя Авакум с прозорливите си очи" - възпява Църквата в канона - "от Тебе провъзгласяваше да излезе Светият Израилев, за наше спасение и изправление". "Христос, идващият явно наш Бог, ще дойде и няма да се забави, от планината, покрита със сенчести гори, чрез Отроковицата, раждаща неизкусобратно, пророкът в древност говори" (четвърта песен от канона в неделя на*

Вход Господен в Йерусалим). "Христe, от Дева израсъл, от планина хвална, покрита със сенчести гори" (четвърта песен на Рождество Христово). Изобщо, в основата на 4-та песен на всички църковни канони е поставено пророчеството на Авакум за пришествието на Господа за спасението на Своя народ, "за спасението на Своя помазан". Поради ясното месианско значение на пророчествата на свети пророк Авакум християнската църква му е дала името "Боговдъхновен" (пасхален канон, четвърта песен, ирмос). - Молитвената песен на Авакум служи за основа на четвърта песен на църковните канони, изобразяваща всемогъществото на Бога и непосрамващата надежда на Него. Бел.ред.

Когато Навуходоносор се приближавал към Йерусалим, то, както свидетелства преданието, пророк Авакум напуснал града. Знаейки, че бедствието вече е непредотвратимо и че съпротивата срещу толкова силен завоевател ще бъде безполезна, пророкът с болка и скръб напуснал родината си, за да не вижда разрушаването му и да избегне жестокостта на победителя. По Божие указание той се заселил в Арабийската земя, в град Остракина, и живял тук като доброволен изгнаник до самото отдалечаване на враговете от отечеството му.

След отдалечаването на халдейците той се върнал в земята си, оплакал нещастията ѝ и заедно с оцелелите от народа започнал да се занимава със земеделие. В молитва към Бога за народа си очаквал завръщането на пленените от Вавилон.

Веднъж, по време на жътва, пророкът сварил ядене, взел хляб и отишъл на нивата, за да занесе този обяд на жътварите. Но по пътя пред него застанал Ангел Господен и казал:

- Занеси този обяд във Вавилон на Даниил, в лъвовата яма.

Действително, по това време пророк Даниил, живеещ при

двора на вавилонския цар, поради ненавистта на нечестивите вавилонци, бил хвърлен в яма с лъвовете.

- Господи! Никога не съм виждал Вавилон и не знам лъвовата яма.

Тогава Ангелът Господен със силата на своя дух грабнал Авакум, пренесъл го във Вавилон и го поставил над ямата, където бил хвърлен Даниил.

И извикал Авакум:

- Данииле! Данииле! Вземи обяда, който Бог ти изпраща.

Даниил благодарил на Бога и казал:

- Ти си спомни за мене, Боже, и не остави обичащите Те.

Даниил станал и ял. А Ангелът Господен мигновено поставил Авакум на предишното му място.

След чудесното посещение на Даниил пророк Авакум се върнал при своите жътвари по време на обяда им и на никого не казал за случилото се. Той предвидял, че иудейският народ ще бъде върнат от Господа от Вавилон в Иерусалим, подобно на чудесното му пренасяне във Вавилон и връщането му оттам. Но това изпитание за Божия народ продължило 70 години и светият пророк не доживял до завръщането на евреите от плена, той умрял в старостта си и бил погребан на собствената му нива*.

* Смъртта на пророк Авакум последвала приблизително 600 години пр. Р. Хр. Според преданието място на гробницата на свети Авакум посочвали Кеила, или Кила, в Иудиното коляно. Този свети пророк, по Божествено Откровение, били намерени заедно с мощите на свети пророк Михей при

царуването на Теодосий II Младши (408-450 г.). За телата на двамата пророци било съобщено в Божествено съновидение на Зевен, който по това време бил епископ на Елевтерополската църква. Бел.ред.

Тропарь пророку Аввакуму

глас 2

Проро́ка Твоего́ Авваку́ма па́мьть, Го́споди, пра́зднующе,/ тем Тя мо́лим:// спаси́ ду́ши на́ша.

Кондак пророку Аввакуму

глас 8

Возгласи́вый вселénней от ю́га прише́ствие Бо́жие от Де́вы, Авваку́ме богоглаго́ливе,/ и на Божéственней стра́жи предстоя́нием/ слы́шания от светонóсна а́нгела/ Христо́во Воскресéние возвести́л еси́ ми́ру,/ сегó ра́ди вéсело зове́м ти:// ра́дуйся, проро́ков свéтлая добро́то.

Страдание на света мъченица Миропия († ок. 251 г.)

Светата дева Миропия произхождала от град Ефес. Родителите ѝ били християни. Когато баща ѝ вече не бил между живите, тя приела свето кръщение. Възпитавана от майка си в страх Божий, тя усърдно посещавала гроба на светата мъченица Ермиония (паметта ѝ се чества на [17.09 - 4 септември по православния календар](#), бел.ред.), една от дъщерите на свети апостол Филип. Тя вземала целебното миро, което изтичало от мощите на света Ермиония, и давайки го на болните, ги изцелявала.

По това време царувал Деций*. Когато той повдигнал

гонение срещу християните, майката на Миропия се преселила заедно с нея на остров Хиос**, където притежавала имение. Тук тя пребивавала заедно с дъщеря си, затваряйки се въщи и молейки се на Бога. Веднъж на този остров пристигнал княз Нумериан. По негова заповед, за изповядване на Христовата вяра, бил взет блаженият Исидор***, мъж чуден и благоговееен, по звание воин.

** Деций - римски император, царувал от 249 до 251 г.*

*** Хиос - остров в Егейско море (архипелаг), срещу град Смирна.*

**** Паметта му се чества на [27.05 - 14 май по православния календар](#)*

Тъй като той не желаел да се отрече от Христа и отхвърлял поклонението на идолите, князът, подлагайки го на различни мъки, го осъдил на посичане с меч. След това тялото му било хвърлено в гората на зверовете и птиците и на известно разстояние от него била поставена стража, за да не откраднат християните тялото на мъченика. Изпълнена с Божествена ревност, светата дева Миропия дошла със своите слугини през нощта, тайно взела тялото, с чест извършила погребалните молитви и го погребала на пригответено за целта място.

Като узнал, че тялото на свети Исидор е отвлечено, князът затворил стражите в окови и заповядал да ги водят из острова и да ги измъчват, обявявайки, че ако не намерят откраднатото тяло до определеното време, ще отсекаат главите им.

Света Миропия, като видяла мъките на окованите и влачени стражи и чула, че им предстои смъртно наказание, се умилила в душата си и си помислила:

- Ако тези стражи търпят мъки и ще бъдат наказани заради мене, която тайно съм отнесла тялото, тогава горко ми на

Божия съд и душата ми ще се мъчи, виновна за убийството на тези хора.

И неочаквано за всички тя извикала към войниците:

- Другари! Аз взех тялото на погубения от вас, докато вие спяхте.

Като чули това, войниците веднага я хванали и я завели при княз Нумериан, казвайки:

- Господарю, ето кой е откраднал мъртвеца.

Князът попитал светицата:

- Истина ли е това, което казват за тебе?

- Истина е - отговорила светицата.

- Как дръзна, проклета жено, да направиш това?

Света Миропия отговорила:

**- Дръзнах, защото презирам и плюя на твоята
окаяност и безбожие.**

От тези думи гордият княз изпаднал в силна ярост и веднага заповядал да я бият немилостиво с пръчки. Били я дълго; след това я хванали за косите и я влачили по целия остров, и изтезавали всички членове на тялото ѝ; накрая едва жива я затворили в тъмница. В полунощ, когато светицата се молела, светлина озарила цялата тъмница и пред нея застанал лик ангели, сред които бил свети Исидор, и всички те пеели трисветата песен. Като погледнал към мъченицата, светият мъж казал:

- Мир на тебе, Миропия - твоите молитви стигнаха до Бога и ти ще бъдеш с нас, и ще получиш венеца, приготвен за тебе.

Когато той казвал тези думи, светата дева с радост предала духа си на Бога*. И тъмницата се изпълнила с неизказано благоухание, от което тъмничните стражи изпаднали в ужас и изумление. Един от тях, който добре видял и чул всичко това, побързал да отиде при свещеника, подробно му разказал всичко, приел свето Кръщение и впоследствие сам се удостоил с мъченически венец. Християните взели тялото на света Миропия и го погребали с чест, прославяйки Бога.

** Смъртта на света Миропия последвала около 251 г., при император Деций.*

Тропарь мученице Миропии Хиосской

глас 1

Доброму́ченице Миропіе и Христá неvéсто нетлénная,/ ны́не Емúже предсто́иши, прекра́сная,/ ráны нося́щи плóти,/ я́ко ка́мни свéтлы и светообра́зны,/ и в крова́вую порфі́ру, я́ко царі́ца, облече́нная, пресла́вная,/ умоли́ Егó за ны,/ я́же с любóвию восхваля́ющия.

Кондак мученице Миропии Хиосской

глас 3

По і́мени, о, страсотéрпице Миропіе,/ мі́ро источáеши благода́ти чудéс/ и пасéши всех, подобáющих и взыска́ющих/ и véрою и добродéтелию прибега́ющих к ра́це твоéй пречестнéй,// я́же держі́т мо́щи твоя.

Свети преподобни Иоан, Ираклемон, Андрей и Теофил (IV в.)

Преподобните отци Иоан, Ираклемон, Андрей и Теофил, родом от град Оксирих (в Среден Египет, на левия бряг на

река Нил), били деца на родители християни. От ранна възраст те се упражнявали в четене на душеполезни книги, а след това, водени от желанието да водят богоугоден живот, се отдалечили във вътрешната пустиня на своята страна, където били наставлявани от Бога.

Там, в пустинята, те срещнали един свят мъж, достигнал дълбока старост, и живели с него, ползвайки се от духовните му поучения, една година. Когато този мъж починал, те останали на същото място и в продължение на шестдесет години водели подвижнически живот, спазвайки строг пост. Хранели се с диви плодове и пиели вода, но и това приемали само два пъти в седмицата. В делничните дни те се разделяли и всеки прекарвал времето си уединено в околните планини и пещери; в събота и неделните дни се събирали и заедно възнасяли благодарение на Бога, при което се удостоявали със свето Причастие от Божествен ангел, и така починали с мир. За това разказва великият Пафнутий (Тиваидски), пустинник, който сам е видял тези мъже и е написал житието им.

ЧЕТИ-МИНУТИ

{{_LINK1_}}